

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/73/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6420200532
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Gallo
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6420200532.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Galla a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcu: I. W. P. E. &.. X. so sídlom F. - P. - Y.O. 1, D - XXXXX X., Y. N. Q., právne zastúpený: J.. S. F., G. so sídlom X. XXXX/XX, XXX XX U., proti žalovanej: J.. P. J., rod. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. Y. XXXX/XX, XXX XX U. T., právne zastúpená: H.. A. X., G. so sídlom N. X, . XXX XX U., o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 25C/5/2020-203 zo dňa 30. júna 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

II. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd o nároku žalobcu na určenie neúčinnosti právneho úkonu rozhodol tak, že právny úkon - Darovacia zmluva uzavretá dňa 08.04.2019 medzi darcom J.. H. J., rod. J., nar. XX.XX.XXXX a obdarovanou J.. P. J., rod. T., nar. XX.XX.XXXX, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom v Banskej Štiavnici, katastrálnym odborom pod č. T.X/XXXX dňa XX.XX.XXXX a ktorej predmetom bol spoluvlastnícky podiel darcu vo veľkosti 1/2 nehnuteľností v katastrálnom území U. T., zapísané na LV č. XXXX, a to bytu č. XX, vo výmere XX,XX m², nachádzajúceho sa na X. poschodí bytového domu súp. č. XXXX, postaveného na parc. č. XXXX, vo vchode č. XX, na ul. L. Y. v U. T. a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu súp. č. XXXX vo veľkosti XXXX/XXXXXX, ako aj spoluvlastníckeho podielu na pozemku parcely registra „C“ parc. č. XXXX zastavané plochy a nádvoria o výmere XXXX m² vo veľkosti XXXX/XXXXXX, je voči žalobcovi právne neúčinná (I. výrok). Žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (III. výrok).

2. Skutkovo svoje rozhodnutie okresný súd ako súd prvej inštancie odôvodnil tým, že platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica v upomínacom konaní sp. zn. 14Up/720/2019 zo dňa 25. júna 2019 o žalobe žalobcu proti žalovaným H. W. U. T. a H. J. (synovi žalovanej) bola uložená povinnosť zaplatiť 26.160,98 Eur s príslušenstvom s tým, že plnením jedného zo žalovaných v rozsahu jeho plnenia zaniká povinnosť splniť ostatných. Voči žalovaným bola na základe návrhu a tohto exekučného titulu začatá exekúcia v prospech oprávneného - žalobcu, vedená na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 21EK/1912/2019. Exekútor v exekučnom konaní zistil, že H. J. vykonal právny úkon za posledné tri roky s osobami podľa § 42a ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka a to, že previedol podiel 1/2 k bytu č. XX vedeného na LV č. XXXX Okresného úradu Banská Štiavnica na žalovanú darovacou zmluvou zo dňa XX.XX.XXXX, T. XXX/XXXX. Uvedená skutočnosť mala za následok, že došlo k zmenšeniu

majetku dlžníka J.. H. J. a žalobca ako veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka. Tvrdenie žalovanej, že o dlhoch svojho syna a o jeho úmysle ukrátiť veriteľa uzavretím darovacej zmluvy nevedela, okresný súd posúdil ako nepostačujúce pre ubránenie sa odporovacej žalobe s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 21Cdo/864/2000. Právne rozhodnutie okresný súd odôvodnil poukazom na ust. § 42a ods. 1, 2 a § 42b ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov) upravujúcich odporovateľnosť právneho úkonu. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 266 ods. 1 CSP (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok) vzhľadom na procesný úspech žalobcu.

3. Proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie žalovaná. Nesúhlasila so závermi súdu, že neuniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k vyvráteniu zákonnej domnienky podľa ust. § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, že úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať. Uviedla, že darca sa neprával nijako podozrivo, jeho konanie nesmerovalo k tomu, že sa chce iniciatívne zbaviť majetku. Práve naopak, žalovaná požiadala svojho syna, aby jej naspäť daroval dar, ktorý mu kedysi ona s určitých dôvodov darovala. Iniciatíva na získanie daru viedla od žalovanej k jej synovi, a nie naopak, preto žalovaná nemala žiadny dôvod si myslieť, že týmto konaním by mohol jej syn dosiahnuť čokoľvek iné, než to, že splní jej požiadavku. Súd tak vedome nehodnotil okolnosti, ktoré viedli k uzatvoreniu darovacej zmluvy, jeho rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení. Keďže obdarovaná požiadala darcu o dar, nie je možné za náležitú považovať takú starostlivosť, aby obdarovaná vykonávala lustrácie prebiehajúcich súdnych konaní na viacerých príslušných súdoch, a to vzhľadom aj na to, že ide o osobu v dôchodkovom veku. Žalovaná má za to, že za daných okolností postupovala s náležitou starostlivosťou, pričom do tejto starostlivosti treba zahrnúť sledovanie osobných pomerov jej syna (jeho životná úroveň sa nezmenila), dopytom ohľadom toho, ako sa mu darí, kedy žalovaná nemala pochybnosti o finančných problémoch syna. V čase pred darovaním nebola doručovaná ani žiadna pošta, ktorá by mohla vzbudzovať, že syn žalovanej má finančné ťažkosti. Súd prvej inštancie sa argumentáciou žalovanej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia náležite nevysporiadal, čo predstavuje zásadu do práva na spravodlivý proces. Žalovaná na svoju obranu uviedla, že popiera, že by jej syn J.. J. a spoločnosť H. W. nedisponovali takým majetkom, ktorý by postačoval na uspokojenie pohľadávky žalobcu, teda nedošlo k ukráteniu veriteľa. Na preukázanie tohto tvrdenia predložila účtovné závierky spoločnosti H. W.. Žalobkyňa tiež uviedla, že žalobca nepoprel skutkové tvrdenia žalovanej o tom, že nemala vedomosť o údajnom úmysle jej syna ukrátiť svojich veriteľov darovaním podielu na byte. A ani o tomto úmysle nemohla mať vedomosť, pričom postupovala s náležitou starostlivosťou. Žalobca produkoval len procesne nevýznamné poznámky, ktoré však podľa svojho obsahu tvrdenia žalovanej nepopierajú, len ich hodnotí ako „prinajmenšom zvláštne“ a pod. V ust. § 151 CSP sa vyžaduje výslovné popretie skutkového tvrdenia strany, v opačnom prípade sa tvrdenia strany považujú za nesporné. Súd prvej inštancie sa však touto procesne významnou námietkou žalovanej vôbec nezaoberal a absenciu popretia skutkových tvrdení zo strany žalobcu ignoroval. Tento nesprávny procesný postup znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Na základe uvedených skutočností navrhla zmeniť napadnutý rozsudok, žalobu žalobcu zamietnuť a priznať žalovanej náhradu trov konania.

4. Žalobca vo vyjadrení sa k odvolaniu žalovanej uviedol, že trvá na svojich doterajších vyjadreniach a predložených dôkazoch, v zmysle ktorých má za to, že uvedené dôkazy vyvracajú názor žalovanej v odvolaní a potvrdzujú rozhodnutie súdu prvého stupňa. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za vecne správne a riadne odôvodnené.

5. Žalovaná v reakcii na vyjadrenie žalobcu uviedla, že vyjadrenie neobsahuje žiadne vecné argumenty či odôvodnenie, len uvádza, že trvá na svojich dôkazoch a vyjadreniach. Zotrvala v celom rozsahu na podanom odvolaní a rozhodnutí odvolacieho súdu v zmysle petitu odvolania.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP), viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia pojednávania (a contrario § 385 ods. 1 CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého

rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd preskúmal odvolanie žalovanej spolu s napadnutým rozsudkom okresného súdu, osvojil si dôvody napadnutého rozsudku a v zmysle § 387 ods. 2 CSP na ne v celom rozsahu poukazuje. Rozhodnutie okresného súdu zodpovedá náležite zistenému skutkovému stavu, z podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán súd starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Okresný súd zrozumiteľným a vyčerpávajúcim spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych skutočností, sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Náležite zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa preto obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia s doplnením ďalších dôvodov, vzhľadom na odvolacie námietky žalovanej v odvolaní.

9. Okresný súd rozhodol a určil, že právny úkon - darovacia zmluva uzavretá dňa XX.XX.XXXX medzi darcom J.. H. J. (synom žalovanej) a obdarovanou J.. P. J. (žalovanou, matkou darcu) ohľadne podielu darcu na veľkosti 1/2 nehnuteľností vedených na LV č. XXXX, a to bytu č. XX so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu, vedeného Okresným úradom v Banskej Štiavnici, katastrálnym odborom, je voči žalobcovi právne neúčinná. Žalobca tak odporoval právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou (§ 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka).

10. Okresný súd právne poukázal na ust. § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel byť druhej strane známy, a právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a § 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

11. Pokiaľ ide o možnosť odporovať právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi alebo ktoré dlžník urobil v poslednom čase v prospech týchto osôb, zásadne platí, že v prípade, ak došlo k úkonu medzi dlžníkom a jemu blízkymi osobami, úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa zákon predpokladá. Je tak na osobách dlžníkovi blízkych, aby preukázali, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa v čase právneho úkonu nemohli aj pri náležitej starostlivosti poznať.

12. Darovacia zmluva bola uzavretá medzi darcom a obdarovanou XX.XX.XXXX v lehote, ktorú predpokladá zákon pre možnosť odporovať právnomu úkonu, a to dokonca v krátkom čase pred vydaním platobného rozkazu Okresným súdom Banská Bystrica v upomínacom konaní sp. zn. 14Up/720/2019 zo dňa 25. júna 2019. Ide tak o odporovateľný právny úkon dlžníka, ktorý ukracuje veriteľa dlžníka, pretože viedol k zmenšeniu majetku dlžníka, čo malo za následok nemožnosť dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z jeho majetku. Pohnútkou dlžníka pre takýto úkon nie je rozhodná. To, že dlžník daroval svojej matke majetok, ktorý niekoľko rokov predtým od nej nadobudol taktiež darovaním, nemá preto žiadny právny význam. Nejednalo sa totiž o vrátenie daru v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka, kedy žalovaná ako matka dlžníka by sa domáhala vrátenia daru z dôvodu, že obdarovaný (dlžník, jej syn) sa správa k nej alebo členom jej rodiny tak, že týmto hrubo porušuje dobré mravy.

13. Ust. § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka pri úkone dlžníka vo vzťahu k osobám jemu blízkym vychádza z predpokladu, že osoby blízke dlžníkovi o úmysle dlžníka daným úkonom ukrátiť veriteľa vedeli. Preto tieto osoby zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že ani pri náležitej starostlivosti nemohli poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Žalovaná síce správne v odvolaní poukázala na to, že náležitá starostlivosť nie je zákonom definovaná, a preto je nevyhnutné túto osobitne hodnotiť pre každý konkrétny prípad a je nutné zobrať do úvahy všetky okolnosti, za ktorý sa právny úkon robí, avšak za takúto okolnosť nie je možné požadovať len žiadosť o vrátenie daru z dôvodu záujmu vlastníť nehnuteľnosť, pokiaľ nejde o žiadosť o vrátenie daru z dôvodov, ktorý predpokladá ust. § 630 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade ide o právny úkon darovania medzi dlžníkom a osobou blízkou, nie o vrátenie daru.

14. V konaní o odporovacej žalobe týkajúcej sa právneho úkonu urobeného medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou v súvislosti s vyvrátením právnej domnienky o vedomosti druhej strany o úmysle dlžníka veriteľa (žalobcu) ukrátiť veriteľa leží bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno na blízkej osobe dlžníka. Konanie o odporovacej žalobe je konanie sporové, ktoré na základe podanej žaloby bolo začaté žalobcom ako veriteľom dlžníka, ktorý podľa žalobného tvrdenia mal urobiť predmetný ukracujúci právny úkon. Na osobe žalovanej preto spočívalo bremeno dokazovania, aby preukázala, že úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nemohla aj pri náležitej starostlivosti poznať. Aj keby bolo zistené, že žalovaná, dlžníkovi blízka osoba, o jeho úmysle ukrátiť odporovateľným právnym úkonom veriteľa nevedela, ani nemusela vedieť, nepostačuje to samo o sebe k úspešnej obrane proti odporovacej žalobe. Žalovaná, dlžníkovi blízka osoba, sa za tejto situácie odporovacej žalobe ubráni, len ak preukáže, že úmysel dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nemohla aj pri náležitej starostlivosti poznať. Úspešná obrana žalovanej, dlžníkovi blízkej osoby, podľa ust. § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka teda spočíva nielen v jej tvrdení, že o úmysle dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, ale aj v tvrdení a preukázaní toho, že o tomto úmysle nevedela a ani nemohla vedieť, hoci vyvinula „pracovitost“ k poznaniu tohto úmyslu dlžníka a išlo o „preverovanie“. Zákon po dlžníkovi blízkej osobe požaduje, aby sa pri právnych úkonoch s dlžníkom alebo pri právnych úkonoch, ktoré dlžník urobil v jej prospech, týmto spôsobom presvedčila, že právny úkon neukracuje veriteľa dlžníka a vedie ju k tomu, aby nerobila právne úkony (neprijímala podľa nich plnenie) na ujmu práv veriteľov dlžníka; v prípade, že sa tak nezachová, musí byť uspokojená s tým, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky tiež z majetku, ktorý na základe takéhoto právneho úkonu od dlžníka nadobudla. Termín náležitá starostlivosť je preto potrebné vykladať so zreteľom na všetky okolnosti zistených v konkrétnej situácii, pričom vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba dlžníkovi blízka vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa, ktorý tu bol v čase odporovaného právneho úkonu, z jej výsledkov spoznala, t. j. aby sa o tomto úmysle dozvedela. Žalovaná však v konaní nepreukázala žiadnu aktivitu, na základe ktorej by bola mohla preukázať, že dlžníkov (synov) úmysel ukrátiť veriteľa nespoznala, ani sa o tomto úmysle nedozvedela. Len skutočnosť, že sa nezmenila životná úroveň syna a otázky na jeho životnú úroveň nevzbudzovali u nej pochybnosti, nie je preukázaním náležitej aktivity ako náležitej starostlivosti pre zistenie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa. Neobstojí ani obrana žalovanej, že „ak by aj žalovaná bola vykonala nejaké ďalšie úkony na zistenie finančných ťažkostí, ani tie by ju nevedli k zisteniu o dlhoch jej syna (v danom čase nemal na sebe žiadnu exekúciu)“, pretože aj z tejto formulácii vyplýva, že žiadna aktivita vykonaná zo strany žalovanej nebola. Preukázanie náležitej starostlivosti vyžaduje aktívnu činnosť, nielen pasívne spoľahnutie sa na to, že dlžník nemá veriteľov, nemal úmysel ukrátiť veriteľov, zvlášť keď ide o jednostranné tvrdenia dlžníka, ktoré s prihliadnutím na jeho situáciu môžu byť samozrejme tendenčné a účelové.

15. Čo sa týka obrany žalovanej, ktorá popierala, že by jej syn (dlžník J. J.) a spoločnosť H. W., U. T., nedisponovali takým majetkom, ktorý by postačoval na uspokojenie pohľadávky žalobcu, a teda že nedošlo k ukráteniu veriteľa, vo vzťahu k dlžníkovi, svojmu synovi nepreukázala. Platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica v upomínacom konaní sp. zn. 14Up/720/2019 zo dňa 25. júna 2019 bol vydaný proti dvom žalovaným, a to 1. H. W. U. T. a 2. H. J., U. T. s tým, že plnením jedného zo žalovaných v rozsahu jeho plnenia zaniká povinnosť splniť ostatných. Žalobca má tak na výber, voči ktorému zo žalovaných v exekučnom konaní uplatní svoj vymáhateľný nárok a pokiaľ ho uplatnil voči dlžníkovi J. H. J., v konaní by musela žalovaná preukázať, že jeho majetok postačuje na uspokojenie pohľadávky žalobcu, čo žalovaná nepreukázala. Poukaz na majetok spoločnosti H. W. je irelevantný, pretože nárok je vymáhateľný aj samostatne voči ktorémukoľvek z povinných. A pokiaľ čo i len jeden z povinných zmenšil svoj majetok s úmyslom ukrátiť veriteľa, veriteľ má možnosť odporovať takémuto právnemu úkonu.

16. Žalovaná v odvolaní ďalej poukázala na to, že v konaní uvádzala, že žalobca nepoprel skutkové tvrdenia žalovanej o tom, že nemala vedomosť o údajnom úmysle jej syna ukrátiť svojich veriteľov darovaním podielu na byte, ani o tomto úmysle nemohla mať vedomosť, pričom postupovala s náležitou starostlivosťou. Uviedla, že žalobca produkoval len procesne nevýznamné poznámky, ktoré však podľa svojho obsahu tvrdenia žalovanej nepopierajú, ale ich hodnotí ako „prinajmenšom zvláštne“ a pod.

17. Skutkové tvrdenia sú nesporné, ak ich protistrana nepoprie vôbec (t. j. ak sa k tvrdenej skutočnosti nevyjadřila), alebo ak ich síce poprela, avšak neúčinne. Výslovné popretie skutkových tvrdení protistrany môže mať rôznu podobu. A to aj predložením iného skutkového tvrdenia o predmetných

skutkových okolnostiach, príp. vyhlásením, že konkrétne skutkové tvrdenie protistrany nie je pravdivé, či spochybnenie skutkových tvrdení protistrany. Aj len predloženie jedného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach je potrebné považovať za výslovné popretie skutkového tvrdenia protistrany, ak je z jeho obsahu dostatočne jasné, že skutkové tvrdenie protistrany pri ňom neobstojí. Pokiaľ žalobca postavil žalobcu na konkrétnych skutkových tvrdeniach a žalovaná sa proti týmto skutkovým tvrdeniam bránila, predložením vlastných skutkových tvrdení, nie je možné skutkové tvrdenia žalovanej považovať za nesporné v zmysle § 151 ods. 1 CSP (skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovné nepoprela, sa považujú za nesporné). Ani táto odvolacia námietka žalovanej preto nemohla byť posúdená ako dôvodná.

18. Odvolací súd námietky žalovanej uvedené v odvolaní nepovažoval za dôvodné, rozhodnutie okresného súdu vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto potvrdil ako vecne správne, a to aj v závislom výroku o trovách konania.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP (ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie) v nadväznosti na § 255 ods. 1 CSP (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci) a vzhľadom na to, že žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, priznal mu odvolací súd voči žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

20. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.